

Разногласието, произлѣзло отъ тоя въпросъ, прѣд-
ставяше една любопитна особенностъ: необходимостта
за нападателна война се проповѣдваше отъ Жирондин-
цитѣ, които бѣха изразители на умеренитѣ дѣйствия, а
Якобинцитѣ бѣха на противно мнѣние; причинитѣ на
това не бѣха нито въ силата на новитѣ принципи, нито
въ срѣдствата на Франция, но въ сѣществуването на
една изпълнителна властъ, която сматряха способна за
най-гнусна измѣна; това пораждаше едно недовѣрие.
Робеспьеръ бѣше тълкователъ на това мнѣние: „Това
не е, казваше той, война на единъ народъ срѣщу други
народи, нито на единъ кралъ срѣщу други крале, това
е война на всичкитѣ врагове на френската конституция
срѣщу революцията“.

Бриссо бѣше главенъ тълкователъ на противното
мнѣние; споредъ него войната бѣше неизбѣжна за да се
уничтожи конспиративното огнище, което сѣществуваше
на френската граница и за да се обескуражатъ вът-
рѣшнитѣ врагове: Народъ който си е завоювалъ свобо-
дата слѣдъ десети вѣковно робство, има нужда отъ война
за да уздрави резултатитѣ на революцията си“, каз-
ваше той.

„Злото е въ Кобленцъ“, казваше Бриссо. „Злото
е въ Тюлери“, отговаряше Робеспьеръ. Тия думи съ-
държаха сѣщността на прѣспирнитѣ имъ.

Якобинцитѣ се бояха да видятъ армията въ рѣцѣтъ
на краля; Жирондинцитѣ се надѣваха да я ръководятъ,
чрѣзъ посредството на министра Нарбонъ, защото и тѣ
не вѣрваха на палата повече отъ противниците си и
единъ отъ тѣхнитѣ аргументи въ полза на нападател-
ната война, бѣше тоя, че палатътъ я не желаяше, ма-
гаръ и да се прѣструваше, че я желай. Истината бѣ,
че въ палата мнѣнията бѣха тоже подѣлени: тие които
замишляваха прѣдателство и които искаха чрѣзъ как-
вито и да е срѣдства да възстановятъ старата монар-